

AJLIK CSENGE

A kígyó

A lábával idegesen dobolt, fészkelődött a bőrkanapén. Fekete harisnyáján felszaladt egy szem, amikor az ajtóban levette a piros magassarkúját. Olcsónak érezte magát, igénytelennek.

Az iroda üveglakain beáramló fény szinte elvakította, arany színben tükröződött vissza az asztalon integető műanyag macskáról. Szemben a falon japán zászló lógott, szamurájkard, oklevél egy elvégzett reikitanfolyamról és pár rajzolt képtelenség, amit valaki biztos el tud olvasni. Ő egyikben csak egy kis széket látott, másokban egy házikót, felette pontokkal, de azok is hülyén elkenődtek. A lány tekintete elveszett az aranymacska óriás, smaragd szemében. Mozgó karjainak monoton kattogását számolta. Egyre idegesebben üldögélt, és fázott a lába.

„Cipőt le, ez a szent templomom!”

Ez állt a főnök irodájának ajtaján. Ezt az idióta szabályt a lány új olasz harisnyája bánta, és viselője némán gyászolt tovább, de egyre idegesebb lett. Még senkinek sem mondta el, a főnök lesz az első. Most fogja először hangosan kimondani.

Tarkójának forrásából egy izzadságcsepp indult útnak, tett pár kanyart, bevезte a babahajcsomókat, aztán melle közé csorgott. Kirázta a hideg, egyre jobban izgult, és a macska nem segített. Melyikük fog szólni először? Nem bírta tovább a feszültséget, ezért megállította lába dobolását, kissé előrehajolt, a macskát szuggerálta.

Neked nem mondhatnám inkább? Sokkal egyszerűbb lenne idenyávogni neked a bánatom. Te csak meghallgatsz, én meg kísétálok. Úgyse mondd el senkinek, csak tovább integetnél ilyen bután, ahogy most. Cuki búcsú lenne. Semmi büntudat, csak kimondom. Megtehetem.

– Miáúúú – szólt a macskához hangosan.

– Maga nyávogott? – a főnöke közben belépett a szobába.

– Én? Én nem. Nincs okom panaszra, uram – pattant fel hirtelen a kanapéről, és próbálta viccel elfedni saját bizarrságát. Harisnyájának szakadása a kapkodásban combjáig felkúszott. Minél többet mozgott, annál feljebb haladt a fehér, leplezetlen bőrkígyó.

Főnöke mosoly nélkül bólintott egyet, sóhajtott, és levette a cipőjét. Zakója alatt kilazította a piros nyakkendőt. Hosszú, copfba fogott, őszülő haját kiengedte, picit megrázta, majd újra összefogta. Tenyerét megnyalta, és precíz mozdulatokkal lelapította vele a haját. Krárogott.

– Látom, levette a cipőjét, nagyon helyes. Amikor Japánban éltem, ez nem is lett volna kérdés. Nem kellett volna ilyen hülyén kitábláznom. A magyar ember semmiből sem ért. Ahogy kint mondják: Hiába teszed a kígyót bambuszcsőbe, nem tudsz változtatni tekergőzési szokásain. Elég szomorú, hogy én ide születtem – sóhajtott, és leült a forgószékébe pont a lánnyal szemben. A zsebében kotorászott, elővett egy levélnyi fehér kapszulát, egyet a szájába rakott. Fejét megdöntötte, víz nélkül nyelte le.

– Migrén – tátogta úgy, hogy alig adott ki hangot, és két mutatóujjával a fejére mutatott. – Tudja – kedvesen simogatta az arany cirmos fejét, úgy, mint-

ha csak egy igazi macska volna –, a japán emberek nagyon erősek, van gerincük, tisztelik az embertársaikat. Szerintem ezért is érzem, hogy inkább oda tartozom. De – tette fel jobb mutatóujját – elfogadtam az élet tanítását, miszerint itt kell boldogulnom. – Majd összetette két kezét a melle előtt, és fejét lehajtva kissé meghajolt. Rosszallóan felpillantott a lányra, aki tanácstalanul nézett maga elé. Aztán hanyagul ő is összezsápta a két kezét, és meghajolt. Mindig elfelejtette, hogy a nagy, bölcs szavakra a főnök meghajlást vár, bár soha senki nem tudta, pontosan mikor is kell meghajolni. A közmondásoknál vagy a saját felismeréseinél?

„Engem egyszer meghajoltatott a pihenőben arra, hogy: Az epres joghurt lenyugtatja az elmém, mintha egy szent folyékony felhőt nyaldosnék” – jutott a lány eszébe a mondat, amit első napján súgott neki oda a munkatársa.

Össze volt zavarodva, nem tudta, meddig maradjon úgy, ha egyáltalán úgy kell maradnia, szóval irgalmatlan lassú sebességgel felemelkedett, de szemét csukva tartotta, hogy átszellemülést tessen.

– Na, de visszatérve a gerincekre meg az erősségre. Maga szólt, hogy problémája van, amit köszönök, a problémát jelezni kell, és azt tiszteletben tartani – meghajlás.

– Igen.

– Az ember saját keble a legjobb erszény, hogy benne cipelje a bajait. Mondják kint, de kérem! – mutatott felfelé fordított tenyerével az asztalra, és várt.

– Nagyszerű, szóval azért kértem a találkozót...

Nem tudta befejezni a mondandóját, gondolatában ismétlődtek azok a szavak, hogy baj meg kebel, és idegesítette, hogy a férfi rá sem nézett, csak a fiókban kotorászott. Kisvártatva a főnök előhúzott egy cseresznyevirág illatú méccsest, kirakta az asztalra, meggyújtotta.

– Á, végre helyreállt a tér energiája, pompás! Ön is érzi? Ez az illat olyan, mintha belülről ölelgetne a melegség, és szép lassan én is kinyílnék, mint egy virág – nagyot szippantott. Mély meghajlás.

– Rákos vagyok – bukott ki a lányból idegességében.

A főnöke beleragadt a meghajlásba, szeme kipattant.

– Milyen rák? – Felegyenesedett. Most először nézett a fiatal lány arcára, tekintete gyanakvó volt. *Hány éves ez a lány? Huszonegy vagy huszonkettő? Ilyen korban?*

– Szeretnék felmondani.

– Azt kérdeztem, milyen rák.

– Mell.

A férfi felállt, mélyeket lélegzett a cseresznyevirágnak eladott pacsulillatból, és lassan közelebb lépkedett a lányhoz, leült mellé a kanapéra. A másik csak összezavarodva várt, félt, de közben kíváncsi is volt, mit fog szólni a férfi. De az csak mély átszellemüléssel dörzsölte össze két tenyerét.

– Egyet se féljen – bal kezét kinyújtotta, és a lány jobb melle fölé tartotta. Csukott szemmel hümmögött egy kicsit, keze közeledett a nő melléhez, majd pár másodpercre megérintette azt. Tapogatni kezdte.

A lány egész teste megfeszült, és csak az járt a fejében, hogy múltkor a kolléganője térdét simogatta a főnök, mert fájtak az ízületei. Nagyon bizarr volt, de vajon jobban van azóta? Mozdulatlan volt, de legszívesebben karmolt volna. Aztán a férfi leengedte a karját.

– Nézze, megnyugodhat, szaktudásommal érzem, és biztosíthatom, hogy semmi baj. Ennek a kis csomónak a rezgése jóindulatú. Persze, intézzük a felmondását, semmi probléma. Viszont azt is el kell mondanom, hogy a gondolatoknak teremtő ereje van, szóval, ha megfogad egy taná-

csot: figyeljen a gondolatainak a tisztaságára. Az ember maga teremti betegségeit. – Meghajlás.

A lány még mindig mozdulatlan volt, arcára kiült a döbbenet, felhúzott szemöldökkel és ráncos homlokával a műanyag macskára meredt az asztalon.

- Hölgyem?
- A másik oldal.
- Kérem?
- A másik mell.

Egy pillanatra nézett csak a férfira, aztán felállt. Az ajtóhoz ment, lehajolt a piros magassarkúért. Harisnyáján az utolsó szem akkorra már egészen a derekáig felszaladt. Hiába teszed a kígyót bambuszcsőbe, nem tudsz változtatni tekergőzési szokásain.

Kedves Olvasóink!

A Kortárs folyóirat aktuális számát az **Írók Boltjában**, valamint az alábbi helyeken biztosan megtalálja:

Budapest: Árkád (Relay és Inmedio), Blaha Lujza tér (Relay), Boráros tér (Relay), MOM Park (Inmedio), Nyugati téri aluljáró (Relay), Széll Kálmán tér (Relay)

Debrecen: Árkád Fórum (Inmedio), **Eger:** Széchenyi út (Inmedio), **Győr:** MÁV váróterem (Relay), **Miskolc:** Szinvapark (Inmedio), **Solymár:** Auchan (Inmedio), **Sopron:** Széchenyi tér (Inmedio), **Szeged:** Dugonics tér (Inmedio)
